

Man gik da til:

Første behandling af forslag til lov om forlængelse af lov nr. 139 af 23. marts 1948 om bemyndigelse til midlertidigt at afvige fra visse bestemmelser i lov nr. 112 af 7. maj 1937 om hærens ordning samt i lov nr. 113 af 7. maj 1937 om søværnets ordning.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 3313; fremsættelsen findes i tidenden sp. 1443).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Poul Hansen (Kalundborg): Da vi i foråret behandlede den samme lovgivning, som nu foreslås forlænget, var det jo i håbet om, at det inden årets udgang skulle være muligt at blive færdig med forsvarskommissionens arbejde, således at det ikke var nødvendigt længere med en bemyndigelseslov. Nu ligger sagen imidlertid sådan, at forsvarskommissionen ikke er færdig og næppe bliver færdig, i hvert fald indenfor den frist, da den nugældende lov udløber, og det er derfor nødvendigt at få en forlængelse af den nugældende bemyndigelseslov. Jeg kan på mit partis vegne give tilslutning til denne forlængelse.

Det ville være meget beklageligt, hvis situationen var denne, at det, når vi må forlænge loven og forsvarskommissionen ikke er færdig med sit arbejde, betød, at der ikke var sket noget i retning af forsvarsmæssig genopbygning. Jeg synes derfor, der ved denne lejlighed er grund til at fremhæve, at der, uanset at forsvarskommissionens arbejde ikke er færdigt, alligevel stadig finder et genopbygningsarbejde sted indenfor forsvaret. Vi har jo ved flere lejligheder modtaget meddelelse om, at der påtænkes og er foretaget forskellige indkøb — sidst er meddelelse givet om de påtænkte indkøb af jetjagere. Jeg synes, det skal nævnes her, ikke alene fordi der derved sker en genopbygning af vort forsvar, men også fordi dette udadtil — ikke mindst overfor de nordiske lande, med hvem vi nu er trådt i forhandling om et eventuelt forsvarsmæssigt samarbejde i Skandinavien — giver et klart udtryk for vor vilje til her i landet at gøre vort til at etablere det nødvendige forsvar.

Jeg synes altså, det er rigtigt at fremhæve dette, og jeg skal iøvrigt nøjes med, med disse få bemærkninger, at anbefale lovforslaget til en hurtig gang gennem det høje ting.

Harald Petersen: Det er jo rigtigt — som fremhævet af den ærede foregående taler

—, at det foreliggende lovforslag knytter sig til det i foråret vedtagne forslag, der jo byggede på et betydeligt lyssyn, da det blev fremsat i marts måned. Man søgte kun en bemyndigelse kalenderåret ud, modsat tidligere, da man søgte bemyndigelse for et helt finansår ad gangen. Den højtærede minister regnede i foråret med, at han kunne sætte så meget skub i forsvarskommissionens arbejde, at en nyordning af forsvaret på lovmæssig basis kunne være skabt inden dette års udgang.

Jeg nærrede dengang tvivl overfor denne optimistiske vurdering af forholdene, og denne tvivl er nu blevet bekræftet af kendsgerningerne. Jeg tror dog, det vil være rigtigt at hævde — og jeg tror ikke, jeg bliver modsagt i så henseende af nogen —, at det ikke skyldes nogen art af vrangvilje, langt mindre sabotage, fra forsvarskommissionens side, at den højtærede ministers lysegrønne håb fra foråret er falmet så brat. Det er andre årsager, der her spiller ind.

Da den højtærede statsminister ved rigsdagssamlingens begyndelse i sin åbningstale formede nogle ord om selve det aktuelle forsvarsspørgsmål, udtalte han på regeringens vegne, at man fra ministeriets side ønskede at føre denne sag frem til en løsning, der kunne samle det danske folk, og føjede til, at arbejdet i forsvarskommissionen ville man bestræbe sig for at få bragt til snarlig afslutning. Det tilføjedes, at ministeriet imidlertid i denne sammenhæng måtte tillægge de løbende forhandlinger mellem de skandinaviske lande om et militært samarbejde en væsentlig betydning.

Alt det, der her er sagt, lyder jo overmåde forstandigt, og jeg vil håbe, at det her opridsede arbejdsprogram også snart må blive realiseret. Det er jo sådan, at politisk sejler den nuværende forsvarsminister, hvad forsvarssagen og dens behandling i positiv retning angår, for en blid bør, som ingen forsvarsminister i de to sidste meneskealdre har kendt magen til. En så gunstig politisk og folkelig mulighed forpligter naturligvis til alle sider. Udtalelsen i regeringens programtale om udsigten til snarlig afslutning af forsvarskommissionens arbejde lyder forjættende, og jeg vil håbe, at der er politisk dækning for den her udstedte vekselse, men i den hidtidige arbejdspraksis indenfor kommissionen er der ikke så meget, der vidner om dette spirende arbejdsmod. Jeg vil her gerne for at gøre ret og skel til alle sider indrømme den høje regering, at behandlingen af de planer, der indtil nu er forelagt for forsvarskommissionen, har betinget en vis forsinkelse